

Tizennegyedik úrnapijára az kijelenés és vízkereszt után, alias Palmarum avagy virágvasárnapra

Meghallánk, mely csudaképpen teljesíté be az páskabarányhoz rendelt nap-számokat, immár több csudáit is halljuk meg. Egyik ez: hogy magát Krisztus királynak kiáltatja, maga semmiképpen nem mutatja vala, hogy király volna ... Nagy csudálatos titkos lelki készüléttel ült vala azért az számárnak vehére, hogy minden népek közzül kitetszenék, kicsoda az, akiről ezt kiáltanák: „Áldott, aki jött az Úrnak nevébe”. És hogy Zakariásnak is prófétálása beteljesednék őrajta. Kinek királysága noha az hívek szívekben, rőjtekbe tündeclött, de az ő királysága és papsága oly igen valóságos, hogy az ő Törvének mind királysága, mind papsága ennek csak példázatja, árnyéka és tüköre volt, és csak addig is tartott, míg ő mint pap megáldoztatván az örökké való papságot elfoglalná, és mint király az országba uralkodnék, kinek soha vége nem lenne. Amint erről Dániel is prófétált vala (Dn 9), hogy minekutánna megöletnék a Krisztus, azután többé nem lenne a Moizes által rendeltetett papság és királyság. Amint látjuk is, hogy mind templomostul elpusztított az az ország. A több papságok is, kedig királyságok és birodalmak (kik nagyobb részre mind ellenkeznek ővele, amint arról is Dávid és Dániel is prófétáltak) az ő vaspálcája által megtöretnének. Sőt, midőn eljő ítéletre, fogytig vég leszen őáltala azokban is, és csak egyedül ő lesz királya mind ez egész világnak örökkön örökké. Ezek, mondok, nagy csudák, és méltó, hogy rajta mi is hasonlóképpen örvendezzünk, mint ez Izráel népe. Ezen, mondok, hogy az Atyaisten az ő szerelmes Fiát Dávid nemzetéből az mi emberségönkben felöltöztetvén őtet úgy áldoztatta meg, hogy őáltala mindennap minden bűneinknek bocsánatját nyerhetnénk, és oly nagy királyságra magasztalná, hogy ki minden bűntül, ördögtül, ez világtul, kárhozattul megoltalmazna. És az elvesztett paradicsomot és örök életet újonnan megadná örökkévaló nyugodalmunkra. Ez nagy örömet minden szempillantásba öregbítse ő szent felsége mibennünk is. Ámen. Ez az egyik nagy csudája az mai evangéliomnak.

Másik csuda ez, hogy az tudatlan nép és az kis gyermecskék szintén azon dícsérettel kísérték Jeruzsálem templomába, az kivel Dávid prófétált volt őfélőle (Ps 118) ezt mondván: „Hozsiánna, áldott az, aki jó Úrnak nevébe, Izráelnek amaz Királya.”

Továbbá nagy csuda ez is, hogy ennyi nagy lelki öröm lehet benne, hogy örömökben még ruhájakat is leterítenék és külön-különbféleképpen sietnének tisztelni, ki ágakat, ki virágokat hintvén előtte. Ezek annak jele, hogy felötte igen nagy örömbe ugyan röpösett az szívek.

Hogy kedig pálma- és olajfaágakat visznek előtte, az is mély isteni titokból lett, jelentvén mind győzedelmet az mi ellenségünken, mind békességek szerzését.